

Lauren Brookeová

RANČ U ZLATÝCH KONÍ

VELKÉ NADĚJE

RANČ U ZLATÝCH KONÍ

VELKÉ NADĚJE

Lauren Brookeová

SPECIÁLNÍ PODĚKOVÁNÍ CATHERINE HAPKA

DÁLE DĚKUJI DEANU DIBLLEOVI,
TRENÉROVI A ODBORNÍKOVÍ
NA TERAPII POMOCÍ KONÍ

Kapitola první

„V klidu, holka,“ zašeptala Isabela Beaumontová.

Fiesta, krásná, kaštanově hnědá klisna s plavou hřívou zafrkala a za dunění kopyt v písku vyrazila vpřed. Sklopila uši směrem k překážce uprostřed opracoviště. Jak si Fiesta určovala sama délku kroku, Isabela svírala pevně otěže. Tři, dva, jedna... Isabela se předklonila a klisna se odrazila vzhůru. Když Fiesta s jistou rezervou překonávala překážku, měla Isabela pocit, že se vznáší.

„A jede se na modrý skok!“ zvolal někdo nedaleko.

Isabela se ohlédla za sebe. Sebevědomě působící dívka na cválající světlé appaloose právě příjížděla k modrobílému hrazení. Isabela zpomalila Fiestu do klusu a připojila se k ostatním jezdcům v kruhu. Na modré obloze bez mráčku žhnulo slunce, takže krátký odpočinek přišel vhod.

Trenér si mezi dvěma zahřívacími skoky povídal s klukem na vysokém hnědákoví. Bylo parné letní odpoledne a výstaviště bylo plné lidí a koní. Všichni se sem sjeli na dnešní jednodenní závod, závěrečnou kvalifikaci na okresní šampionát.

Isabela, které celá rodina a přátelé říkali prostě Bela, sevřela pevně otěže. Dokáže se s Fiestou kvalifikovat? Vloni k tomu měly blízko, ale kvůli zaváhání při parkuru jim nakonec pár bodů chybělo. Fiesta se tehdy zastavila u vysoké kamenné zdi lemované pevným dřevěným trámem. Bela vycítila její nervozitu, ale

nepodařilo se jí klisnu udržet, aby došla rovně až k překážce. Fiesta na poslední chvíli uhnula doleva a Belu málem shodila. Při druhém pokusu se Bela víc soustředila, a překážku se jim zdolat podařilo. Dvaceti penalizačním bodům se ale nevyhnuly. Zdržení bylo vždy považováno za chybu jezdce. To Bela věděla už od svých pěti let, kdy závodila poprvé. Teď v patnácti už jí to bylo víc než jasné. A kvůli té hloupé chybě z minulého roku byla letos o to víc odhodlaná nic nepokazit.

Bela nasměrovala Fiestu do menšího kruhu, aby se vyhnula nervózně vyhlížejícímu dítěti na roztomilém pinto poníkovi. Pak Fiestu pobídla, aby pokračovala, a nasměrovala ji do vnějšího kruhu. „Hodná holka,“ pochválila ji a naklonila se, aby klisnu pohladila po krku. Fiesta místo odpovědi zastříhala ušima a Bela si uvědomila, jak moc má svého koně ráda.

„Dneska skáče výborně, zlatíčko,“ zavolala na ni máma od hrazení a její ostrý anglický přízvuk rezonoval kalifornským davem. Kate Beaumontová se narodila a vyrůstala nedaleko Londýna, ale před téměř dvaceti lety se přestěhovala do San Luis Obispa, aby se tady provdala za Belina tátu, jehož rodina tu vlastnila po několik generací ranč.

Bela si nedokázala představit, že by vyrůstala jinde než na rozlehlém a drsném, ale krásném ranči U Zlatých koní. Byl to její domov.

„Díky, mami!“ Bela se s Fiestou přiblížila k hrazení. „Ale na tu poslední měla celkem krátký cvalový krok.“

Máma pokrčila rameny. „To asi jo,“ souhlasila. Ke své nejstarší dceři se snažila být vždy upřímná.

K hrazení přiběhla Elodie, Belina desetiletá sestra, a stoupla si k mámě.

„Patrick zrovna dokončil skákání,“ hlásila udýchaně. Dlaní si prohrábla dlouhé tmavě hnědé vlasy, které jí zcuchal odpolední silný vítr, typický pro tuhle oblast centrálního pobřeží. „Jeli s Darcy úplně čistě.“

Než stačila Bela cokoliv odpovědět, zapraskalo to v tlampači a ozvalo se: „Tak to byl Patrick Lewers na Funtime Darcy a jejich čistá jízda,“ ozval se hlasitý a nakřáplý hlas z reproduktorů. „Díky předchozí čisté jízdě v cross country zůstávají se skóre 34,8 bodů v čele závodu.“

Bela našpulila rty a vzpomněla si na dopolední jízdu. V drezurním obdélníku s rovným písečným povrchem při drezuře, která vyžadovala, aby kůň a jezdec předvedli řadu složitých pohybů, bývala její klisna vždycky trochu napjatá. Dnes se jim ale společně dařilo a po cross country měly o jeden bod lepší skóre než Patrick, takže v této disciplíně zůstaly ve vedení.

Bela i Patrick jeli pak na rychlé a náročné trati parkuru čistě, takže by o vítězi měly rozhodnout závody ve skoku. A Patrick trať projel bez chyby...

Jestli ho chceme porazit, musíme jet taky čistě, připomněla si Bela. Nemůžeme si dovolit shodit ani jednu překážku.

Pohled jí sklouzl ke vjezdu do opracoviště, kde právě zastavil hezký blondák s krásnou šedou klisnou. Patrick Lewers byl stejně starý jako Bela a znali se už z doby, kdy oba začínali na lokálních soutěžích. Mimo závody se nevidali, ale když se potkali, choval se k ní přátelsky. Vždy se pohyboval ve společnosti atraktivních a bohatých mladých jezdců s obrovskými přívěsy a několika ošetřovateli, kteří jim leštili výstroj a připravovali koně. V porovnání s ním si Bela připadala s otlučeným rodinným přívěsem na dobytek a mladšími sestrami,

kteře zastávaly funkce profesionálních ošetřovatelů, zanedbaně a nezajímavě.

Patrick si všiml, že se dívá jeho směrem, a usmál se. „Hodně štěstí, Belo!“ zavolal na ni. „Asi jsme ti to trochu ztížili. Mrzí mě to, nebo spíš nemrzí?“ Naklonil se, aby Darcy poplácal po krku.

Bela zakoulela očima. „Takovej namachrovanec!“ poznamenala potichu.

„To teda je!“ vykřikla Elodie a dramaticky zamrkala. „Ale podívej na něj! Je ze všech jezdců rozhodně nejhezčí.“

Bela si odfrkla. Odkdy se její sestřička zajímá o kluky?

„Ale nemusí to slyšet,“ podotkla Isabela, ačkoliv byl Patrick příliš daleko na to, aby zaslechl jejich komentáře. „Už je namyšlený až dost.“

„Buď trochu milá, Isabelo,“ okřikla ji máma a dodala: „Grace už ti nese vodu.“

Belina prostřední sestra se k nim prodírala davem a dávala si pozor, aby do nikoho nevrazila nebo s nikým nemusela navázat oční kontakt. Bele se při pohledu na Grace sevřelo srdce. Ocitnout se v takovém davu lidí pro ni muselo být opravdu těžké. Pro dívku, které už před jejími devátými narozeninami diagnostikovali úzkostnou poruchu, představoval hluk a shon ohromnou zátěž.

Když Grace konečně došla k ohradě, pohlédla směrem k Bele s Fiestou a její bledá tvář se protáhla do úsměvu. Bela se natáhla pro láhev s vodou.

„Díky, Gracinko, zachránila jsi mi život,“ poděkovala jí. Obličej měla ulepený od potu a nohy jako by se jí ve vysokých černých kožených jezdeckých botách rozpouštěly. Hltavě pila, až jí voda stékala po krku.

Grace se natáhla přes ohradu a pohládila Fiestu po hlavě. Tlampač se opět probíral k životu a Kate Beaumontová zvedla hlavu. „Myslím, že jsi na řadě,“ řekla Bele.

Bela zaslechla své jméno. Uchopila nervózně otěže. „Jdeme na to, moje milá,“ zašeptala klisně, která nastražila uši, jako by i ona pochopila, že jsou na řadě.

„To dáte!“ zvolala ještě Elodie a máchla láhví s vodou jakoby k přípitku.

„Hodně štěstí,“ popřála jim potichu Grace.

„Jeď, jak nejlíp umíš,“ povzbudila ji máma. „Dokážeš to.“

Bela byla tak nervózní, že ze sebe nedokázala vysoukat ani hlásku. Kývla na ně, přitiskla nohy ke klisniným bokům, aby jí dala signál ke klusu, a odjely ke vchodu, kde na ně čekal uvaděč.

Když vjely do závodního kruhu, dav se utiřil a Bela už vnímala jen vrzání sedla pod sebou a Fiestina kopyta dusající v písku. Zhluboka se nadechla, v klusu s Fiestou obkroužily trať a Bela se naposledy rozhlédla, aby si ověřila, že si dráhu stále pamatuje. Čerstvě natřené překážky sice vypadaly impozantně, ale Bela se tím nenechala vyvést z míry.

Už spolu s Fiestou zvládly několik podobně náročných tratí.

Na druhou stranu ne vždy bylo v sázce umístění v okresním šampionátu, pomyslela si dřív, než se stihla zastavit.

Zavrtěla hlavou. Zvládnou to. Neúspěch prostě nepřicházel v úvahu.

Rozezněl se bzučák, což znamenalo, že mohou vyjet. Bela nemyslela na nic jiného než na Fiestu a trať před nimi. Oběma nohama klisnu pobídla a vyrazily k první překážce. Fiestin krok byl náhle zrychlený a neklidný. Klisnička byla napjatá, připravená vyrazit, stejně jako předtím při cross country.

Ale tohle není cross country s pevnými překážkami, o které může kůň zavadit nebo do nich mírně vrazit, aniž by dostali trestné body. Ve skokové zkoušce překážka při sebemenším zavadení nebo jen mírném dotyku prostě nemilosrdně spadne. Drezura vyžaduje poslušnost a přesnost, cross country, tedy terénní jízda, je o rychlosti, vytrvalosti a odvaze, ale teď, ve třetím kole závodů, parkuru, jde zejména o jistotu a obratnost koně.

„Klid, holčičko,“ zašeptala Bela, sedla si hluboko do sedla a přitáhla otěže, aby ji Fiesta začala zase vnímat. Ve stejnou chvíli mírně přitiskla holeně k bokům koně, aby Fiesta zkrátila cvalový krok a zpomalila.

Když se blížily k první překážce, vysoké, ale nekomplikované, byla Bela klidná. Fiesta ji bez problémů přeskočila, a když se zase ocitla na zemi, Bela ji hned navedla k druhé překážce.

Spolu s ostatními jezdci si před začátkem závodu trať prošla, a mohla si tak prohlédnout zářivě červenou falešnou cihlovou zeď uprostřed a záludnou zatáčku vedoucí k předposlednímu skoku. *Žádný skok nemůžu brát jako samozřejmost*, připomněla si, když ucítila, jak Fiesta před třetí překážkou, kterou zdobily vysoké květináče, váhá. Bela zatlačila nohama, klisna zareagovala a skok zvládla opět s rezervou. Dívka se natáhla dopředu a poplácala Fiestu po krku.

Několik dalších skoků zvládly stejně dobře. Nakonec se ukázalo, že velká cihlová zeď naštěstí nepředstavuje pro Belinu statečnou klisnu problém, ačkoliv několik koní před ní se překážky zaleklo, odmítlo ji skočit, a byli penalizováni. Konečně se dostaly k té záludné zatáčce. Ale Bela na ni byla připravená a při nájezdu klisnu přibrzdila, aby pak nebyly příliš blízko k předposlední překážce.

Hodná holka! pomyslela si nadšená Bela, když dopadly na zem. *Už to skoro máme...*

Příliš pozdě si všimla, že Fiesta vyrazila vpřed. Bela sice jednala rychle, aby ji zpomalila, jenže to přehnalala a k závěrečné překážce najížděly moc dlouho a pomalu. Když se přes překážku přehnal, zadrnčely zadní nohy klisny o její horní část.

Bela zatajila dech a ohlédla se na měřič času, který právě minuly. V tu chvíli uslyšela povzdechnutí diváků. Bele se sevřelo srdce, když sledovala, jak se horní kláda překážky odrazila od drážek a se zaduněním dopadla na zem.

Čtyři chyby, pomyslela si smutně. Věděla přesně, co to znamená: druhé místo. Za jiných okolností by to bylo skvělé, ale dnes, když se snažila kvalifikovat na šampionát, to nestačilo.

Pobídla Fiestu, aby zvolnila do kroku, jenže klisna pořád nepokojně poskakovala. Zjevně vycítila rozjitřené pocity své jezdčyně. Bela spolkla hořkou pilulku zklamání a naklonila se dopředu, aby Fiestu poplácala po krku. Mladá odvážná klisna dělala, co mohla. Byla to Belina chyba, že se v tak zásadním okamžiku přestala soustředit a že poslední skok považovala za samozřejmost. Přesně tak, jak si připomínala, že to dělat nesmí...

„Příště to dáme, holčičko,“ zašeptala Fiestě do ucha.

Z tribuny jí mávala kamarádka Nicole. „Skvělá práce, Belo!“

Bela se usmála a zamávala jí zpátky. Pak vyjela z kolbiště a zamířila za mámou a sestrami.

„Úžasná jízda!“ vykřikla Elodie a běžela k nim, aby Fiestě nabídla kousek mrkve.

Bela si povzdechla. „Já bych tomu tak neříkala,“ zamumlala. Důvěřivá a vždy veselá Elodie si nevšimla chyby, která Belu a Fiestu stála cestu na okresní šampionát.

Máma poplácala Belu. „Nevadí. Každý dělá chyby. Občas dokonce i ty.“

Elodie se zařehkala a Grace se usmála. Jenže Bele nepřípadala mámina poznámka vůbec vtipná.

„Nemůžeš mě chvíli nechat být?“ vyjela na ni. A hned si povzdechla. „Promiň. Nemůžu uvěřit, že jsem to zkasila...“

Elodiin smích vystřídalo překvapení. „Šmarja, Belo, jedna překážka snad tolik nevadí. Proč se tím tak trápíš?“

Bela vykulila oči. Jak by mohla doufat, že to Elodie pochopí. Vždyť v sobě nemá ani kousek soutěživosti.

Bela položila otěže na Fiestu a seskočila. „Prostě jsem chtěla, abychom jely čistou jízdou. Strašně moc jsem se chtěla kvalifikovat na šampionát.“

Elodie otevřela své zelené oči ještě víc. „Ale tys to dala!“

„Co jsem dala?“ Bela měla stále v hlavě ten poslední skok.

„Má pravdu, Belinko,“ vložila se do toho máma a přidržela si zrzavé vlasy, které jí náhlý poryv větru fouknul do obličeje. „Tu kvalifikaci máš.“

Bela zamrkala a nebyla si jistá, jestli jí správně rozuměla. „Ale vždyť jsme až druhé,“ pronesla udiveně. „Patrick s Darcy nás porazili.“

„Jasně,“ souhlasila Elodie. „Jenže na mistrovství se kvalifikovali už při minulém závodě. Takže dneska rozhodlo druhé místo!“

Kapitola druhá

„Jsi si jistá?“ zalapala po dechu Bela.

Patrick právě vedl Darcy kolem, aby klisnu umyl. Když ji osprchoval hadicí, měla světlou srst krásně hebkou a lesklou.

„Gratuluju, Belo!“ zavolal na ni. „Vypadá to, že se spolu opět utkáme na šampionátu, vid’?“

Je to tak! pomyslela si Bela a rozbušilo se jí srdce. Vážně se s Fiestou kvalifikovala!

„Zdá se, že jo,“ odpověděla mu a snažila se znít nenuceně. „Nepočítej moc s tím, že bys nás mohl porazit.“

„To se uvidí,“ oponoval Patrick se smíchem a v modrých očích mu zajiskřilo.

„Porazený by pak mohl vítěze pozvat na zmrzlinový pohár U Sama,“ navrhla Elodie a myslela na oblíbenou restauraci v místním městečku Hope Falls.

Bela nevěřila svým očím. Copak se jí snažila Elodie domluvit rande s Patrickem? Naštěstí se jen pousmál.

„Tady má někdo hlad, jak to tak vypadá,“ zažertoval. Vtom ho Darcy štouchla mokrou tlamou do ramene a zamokřila mu celé závodní sako. „Tak jo. Asi tě radši odvedu do přívěsu. Tak zase příště!“

Bela už ho skoro nevnímala. V duchu už si plánovala příští dva týdny a vymýšlela, co přesně musí udělat, aby si byla jistá, že ona i Fiesta budou ve formě a připravené na šampionát.

Máma mezitím vytáhla telefon. „Měla bych zavolat tátovi a tu skvělou novinu mu oznámit.“

Belin otec totiž jako jediný z rodiny zůstal na ranči U Zlatých koní. Vést ranč o rozloze několika tisíc akrů, který živil dva tucty koní a malé stádo dobytka a čítal několik energeticky udržitelných projektů, bylo časově náročné a nedovolovalo mu mít příliš volna.

„Hlavně tátovi řekni, ať zařídí, aby se mohl za čtrnáct dní v době šampionátu postarat o ranč Pablo,“ radila mámě Bela s úsměvem. „Nechci, aby o naši jízdu s Fiestou přišel!“

Pobídla svou klisnu a zamířila s ní k poli, kde měli závodníci zaparkované dodávky nebo přívěsy na koně. Máma šla pomalu za ní a s někým mluvila rychle do telefonu. Elodie se držela vedle Fiesty a neustále jí opakovala, jak je šikovná. Grace neřekla ani slovo, vydala se napřed a za chvíli zmizela v davu závodníků, fanoušků a diváků.

Než Bela dorazila k přívěsu, Grace už tam na ni čekala s kbelíkem studené vody a houbou. Bela sesedla a sundala z Fiesty sedlo a podsedlovou dečku. Grace se okamžitě pustila do čištění a nejprve houbou z Fiestiny kaštanové srsti smyla zbytky potu.

„Díky,“ řekla Bela a usmála se na Grace, která jí úsměv krátce oplatila a pak se opět věnovala klisně.

Bela přistoupila k Fiestě a přitiskla obličej na teplou koňskou hlavu. Zblízka vypadalo její hnědé oko jako obrovská průzračná kaluž. Bela se začala smát, když klisna zamrkala a řasami ji polechtala na kůži. „Jela jsi dnes perfektně,“ pochválila ji Bela. „Děkuju.“

Pak se napřímila, protože právě přiběhla Elodie, která se protáhla kolem Bely, aby v rychlosti poplácala Fiestu po hřbetě.

Pak vzala z přívěsu Fiestinu ohlávku a vodící lano. „Sundáme jí uzdu,“ navrhla.

Když společně vyměňovaly uzdu za ohlávku, všimla si Bela, že už dorazila i máma a že s někým stále telefonuje. Vypadala dost neklidně.

„Ano, ano,“ odpovídala. „Řekni jí, že je to v pořádku. Zavolám po cestě Sofii a potvrdíme si detaily.“ Pak chvíli opět poslouchala. „Ne, jestli říká, že je to naléhavé, tak to zařídíme. Ano, dobře, díky. Za chvíli se uvidíme.“

„Vypadá to, že máme nového klienta,“ poznamenala Elodie. „Ale ne takového, který by potřeboval stáj.“

„Nebo kbelík s vodou,“ dodala Bela a pokračovala v sesterském vtípkování.

„Ani seno,“ dodala Grace tiše.

Bela pohlédla na mámu. „Takže odpoledne se potkáme s touto Sofií?“

„Už to tak bude,“ odpověděla jí máma a schovala telefon. „Už jste hotové? Pojdme Fiestu naložit.“

To Belu trochu rozladilo. Chtěla se stavit za Nicole, mohly se chvíli poplakovat po závodisti a dát si na oslavu jejího velkého dne limonádu nebo tak něco. Byla si jistá, že Patrick Lewers bude se svými fanoušky posedávat u občerstvení. Nemusel se rychle balit, jeho rodiče se totiž nemohli dnes uvolnit z práce.

Ale své pocity rychle zahнала. Nepřestávala být hrdá na práci své mámy, i když to znamenalo, že se jí celý zbytek rodiny musel přizpůsobovat. Kate Beaumontová byla psychologka, její klienti a kolegové jí říkali Doktorka Kate. Specializovala se na psychoterapii s pomocí koní, která se využívala při práci s problémovými dětmi a dospívajícími. Když už selhávaly jiné

metody, koně z ranče jí pomáhali dostat se ke klientům blíž. Když mladého člověka zklamali lidé, kteří se o něj měli starat, díky kontaktu s koněm měl šanci vyjádřit potlačované emoce a najít způsob, jak se posunout dál. Byl to nový způsob práce, ale přinášel skvělé výsledky, a Bele se líbilo, že už je dost stará na to, aby mohla mámě při terapiích pomáhat.

Zatímco máma nakládala s Elodie vybavení a výstroj na korbu pick-upu, Bela v jedné ruce držela vodící lano a druhou rukou čistila houbou Fiestu. Potom klisnu zavedla po rampě do přívěsu a usmívala se, protože šla v klidu vedle ní. Belu nikdy nepřestalo překvapovat, jak klidně se nechávají koně nakládat do těch hlučných, poskakujících přívěsů. Být koněm, neměla by chuť se k něčemu takovému ani přiblížit! Doufala, že si Fiesta spojuje přívěs s cestováním na zajímavá místa, kde ji čeká zábava.

Zrovna když Bela přivazovala Fiestu ke kovovému kruhu, uslyšela hlas Nicole Marshallové.

„Tady,“ ozvala se Bela a vykoukla z přívěsu. Když spatřila obrovskou červenou stuhu, která se třepotala v kamarádčině ruce, zatajila dech. „Hned jsem u tebe...“

Když vylezla, Nicole se k ní rozběhla a objala ji. Snědé tváře měla narůžovělé, jak byla urřícená, a krátké kudrnaté vlasy zpocené. „Jsem moc ráda, že jsem tě ještě zastihla!“ zvolala udýchaně a usmívala se od ucha k uchu. „Došlo mi, že sis zapomněla vzít kokardu!“

„Máš pravdu,“ přiznala se Bela. S Nicole se znaly dobře – kamarádily se spolu už od prvního dne ve školce, kdy obě přišly v stejných fialových tričkách. A byla to Bela, kdo kdysi přesvědčil Nicole, aby také zkusila jezdit na koni. Nicole se zpo-

čátku koní dost bála, ale protože Bele věřila, nasedla nakonec na Spartaka, nejmírnějšího a nejspolehlivějšího koně na ranči. Nebyla sice tak odvážná a přirozeně talentovaná jezdkyňe jako Bela, ale ráda závodila v soutěžích nižší úrovně na svém klidném valachovi Braveheartovi.

Nicole podala Bele zapomenutou kokardu. „Promiň, že to není modrá za první místo,“ škádlila ji. „Na tu si budeš muset počkat až na šampionát!“

Bela se usmála. „Pro mě je velká odměna už jen to, že tam můžu jet. A díky za kokardu, je krásná. Ta barva se hodí i k Fiestině kaštanové srsti!“

„Fiestě přece sluší každá,“ zhodnotila Nicole. „Dneska jste byly úžasné, povedlo se vám to.“

„Díky,“ řekla Bela. „Mám ohromné štěstí. Fiesta už začíná mít dobrou pověst.“

Grace s mámou zavřely a zamkly zadní dveře přívěsu a máma se pak zadívala na Belu. „Můžeme vyrazit?“

„Promiň, musím už jít,“ omluvila se Bela a ještě jednou Nicole objala. „Napíšu ti.“

„To bys měla!“ Kamarádka do ní šťouchla. „Tak už běž, ty budoucí šampionko!“

O několik minut později už všechny Beaumontovy holky seděly s mámou v autě a vracely se na ranč. Bela seděla vepředu a dívala se z okna ven. Přemýšlela o tom, kolik toho ještě musí zvládnout, aby se připravila na šampionát. Čekala ji tam opět drezura, pravděpodobně s nějakými náročnějšími cviky, jako je prodloužený klus nebo přeskok ve cvalu. A překážky budou také vyšší! Při vedení Fiesty na překážku bude muset být Bela

